

«ΑΝΔΡΩΜΑΧΗ» ΚΑΙ «Η ΜΑΙΜΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ»

ΕΝΑ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΑΝΑΤΑΣΗΣ

Για τα δύο αυτά βιβλία θα σταθώ στις ομοιότητές τους, που, όπως είναι εμφανές από τον υπότιτλο συγκλίνουν στην ανατριχιαστική περιγραφή του πολέμου και κάθε λογής αγριότητας. Ακόμα και ο φιλειρηνιστής Μεχμέτ χάνει τα λογικά του και γίνεται ο ίδιος θύτης και θύμα οπότε αντιλαμβανόμαστε πόσο μπορεί να διαβληθεί κάποιος που ήδη διακατέχεται από αγελαία ένστικτά όταν βρεθεί σε συνθήκες πολέμου, και κυρίως όταν είναι ο επιτιθέμενος, ο εχθρός (βλέπε Νεοπτόλεμο, Αχιλλέα, αλλά και Κεμάλ)

Θα σταθώ όμως και σε ένα άλλο κοινό σημείο των δύο βιβλίων... Την παιχνιδιάρικη ατμόσφαιρα που επικρατεί με την παρουσία ενός μικρού ζώου, της μαϊμούς, και ασφαλώς και των μικρών παιδιών... Ως αντιπερισπασμός σε κάθε τραγωδία, τα παιχνίδια με τα ζωάκια και τα παιδιά μπορούν να παρέχουν μια πολύ αναγκαία απόσπαση της προσοχής από τον πόνο και μπορούν να βοηθήσουν στη μείωση των συναισθημάτων του στρες και του άγχους. Επιπλέον, το γέλιο και η χαρά, όσο πρόσκαιρη και να είναι, μπορούν να βελτιώσουν τη συνολική ποιότητα ζωής και να καλλιεργήσουν μια αίσθηση κοινότητας και σύνδεσης, κάτι που μπορεί να συμβάλει περαιτέρω στην ανακούφιση του πόνου.

Μη με φοβάσαι, να μη φοβάσαι, η Τύχη και η Τόλμη είναι οι δικοί σου θεοί, οι μόνοι θεοί στη ζωή σου, μικρέ δεύτερε Αστυάνακτα...ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΟΥ ΨΥΧΗ...Σαν να αποχωρίστηκε η

Ανδρωμάχη το ταλαιπωρημένο και μiasμένο δέρμα της από την παρατεταμένη κακοποίηση και τις δραματικές εμπειρίες και τώρα έμεινε η ψυχή που γεννήθηκε εκ νέου μέσα από τις στάχτες, του πολέμου, της απόγνωσης, της καταστροφής..Δυνατή ξανά έτοιμη να ζήσει όσο ακόμα της επιτρέπεται. Και εδώ ας θυμηθούμε τη Μαϊμού του Βασιλιά, άντεξε κι αυτή, άλλαξε ιδιοκτήτες και συντροφιά, πέρασε από υπόγεια και αμπάρια πλοίων σε παλάτια και στρατόπεδα, έζησε πολέμους και αποχωρισμούς για να προσφέρει την ανεμελιά και το γέλιο πάλι, κάτι που λείπει από τις ζωές μας σήμερα...Γιατί οι πόλεμοι είτε είναι οικονομικοί, επεκτατικοί ή υγειονομικοί, ακόμα και εσωτερικοί με τη μορφή εγγενούς σύγκρουσης αφήνουν ανεξίτηλα σημάδια και αγιάτρευτες πληγές. Ο πόνος άφατος αλλά λίγο λίγο ξεπροβάλλει μια νέα ζωή για όλους, λέγεται ελπίδα και προσμονή για ένα καλύτερο μέλλον αρκεί να ανασυνταχτούμε από τις στάχτες και να εκτιμήσουμε την εμπειρία και τη γνώση που μας προσέφεραν οι κακουχίες. Ένα φως που δε φοβόμαστε να βγάλουμε στην επιφάνεια...Γιατί από τα σκοτάδια (μας) είμαστε χορτάτοι!